Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	14Co/34/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1108226221
Dátum vydania rozhodnutia:	21. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2016:1108226221.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členov senátu JUDr. Edity Szabovej a JUDr. Branislava Krála, v právnej veci žalobcu: R.. B. B., bytom I. XX, XXX XX Bratislava, zastúpený: JUDr. Peter Vačok, advokát, Vazovova 9/A, 811 07 Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I v Bratislave, zo dňa 29.03.2010, č.k. 16C 134/2008-122, pomerom hlasov 3:0, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 29.03.2010, č.k. 16C 134/2008-122 v zamietajúcej časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 53.110,27 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania vo výške 6.833,12 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám jeho právneho zástupcu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 553,47 eur a vo zvyšku návrh zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že zo všetkých uplatnených nárokov (náhrada trov obhajoby v trestnom konaní, náhrada mzdy v dôsledku uvoľnenia zo služobného pomeru z dôvodu trestného stíhania za obdobie od decembra 2004 do decembra 2005 v sume 11.738,40 eur, t.j. 353.623,- Sk a náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch 53.110,27 eur, t.j. 1,600.000,- Sk) žalobcovi priznal iba náhradu trov obhajoby. Súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je iba v tejto časti dôvodný, keď v súdnom konaní preukázal zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za túto škodu v sume 553,47 eur (§ 5 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.). Pri rozhodovaní vychádzal súd z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 53/1993, podľa ktorého aj ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov právo na náhradu škody spôsobenej vydaním uznesenia o vznesení obvinenia. Z uplatnenej sumy 638,35 eur mu nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za úkony - účasť na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Bratislave nariadeného na deň 10.10.2006 a 16.01.2007, ktoré boli odročené bez prejednania veci. Nárok na náhradu škody v sume 11.099,78 eur z titulu náhrady mzdy v dôsledku uvoľnenia zo služobného pomeru súd žalobcovi nepriznal z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal, že v súvislosti s trestným stíhaním mu ušiel zisk za uplatnené obdobie (§ 442 ods. 1 Obč. zák.). Jeho služobný pomer bol skončený uvoľnením zo služobného pomeru na základe jeho žiadosti z 09.09.2004. Krajský súd v Bratislave v konaní pod sp. zn. 2 S 111/2005-67 rozsudkom zrušil personálny rozkaz č. 476 a rozhodnutie ministra vnútra SR z 02.02.2005 č. KM-228/PK-2004; keby žalobca nepožiadal sám o uvoľnenie, naďalej by bol príslušníkom PZ a až vtedy by mal nárok na náhradu

mzdy počas doby jeho prepustenia. Súd prvého stupňa napokon nepriznal žalobcovi ani náhradu nemajetkovej ujmy v sume 53.110,27 eur. V tejto súvislosti poukázal na ust. 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. a § 1 ods. 1, na ust. § 163 ods. 1, § 220 ods. 2, § 226 písm. c) zák. č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom a na čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pričom konštatoval, že nemajetková ujma v peniazoch sa nahrádza, ak samostatné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. V konaní nebolo preukázané a žalobca ani netvrdil, že v rámci trestného stíhania boli zo strany vyšetrovateľa voči nemu vykonané neprípustné úkony mimo rámca zákona. Rozhodnutie vyšetrovateľa nemožno považovať za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv ani v prípade, že bol spod obžaloby oslobodený, nakoľko na vznesenie obvinenia postačuje odôvodnený záver v zmysle Trestného poriadku, že trestný čin spáchala určitá osoba. To, že v konaní pred súdom nebolo preukázané, že skutok, ktorý sa mu kládol za vinu spáchal, neznamená, že neboli splnené zákonné podmienky pre vznesenie obvinenia. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p..

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu smerujúce proti zamietajúcej časti rozsudku a na odvolanie žalovanej smerujúce proti vyhovujúcej časti rozsudku, rozsudkom z 28.06.2011, č.k. zn. 7 Co 191/2010-171, rozsudok súdu prvého stupňa v časti priznanej náhrady majetkovej ujmy 553,47 eur a v zamietajúcej časti, týkajúcej sa náhrady majetkovej ujmy vo výške 11.099,78 eur podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. V časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy rozsudok súdu prvého stupňa po doplnení dokazovania podľa § 213 ods. 3 a 4 O.s.p. zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 53.110,27 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a v tej istej lehote nahradiť mu aj trovy prvostupňového a odvolacieho konania v sume 4.910,30 eur.

Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca splnil podmienky pre priznanie nemajetkovej ujmy. Toto právo posúdil podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., v znení neskorších predpisov, rovnako ako aj náhradu škody. Vyslovil názor, že oslobodenie žalobcu spod obžaloby je dôkazom, že neboli preukázané skutočnosti odôvodňujúce začatie trestného stíhania. V trestnom rozsudku sa konštatuje, že žalobca sa nedopustil trestnej činnosti kladenej mu za vinu. Zo strany žalovanej preto išlo o neoprávnený zásah do práv žalobcu. Uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy považoval za primeranú podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z., pričom prihliadol na to, že žalobca takmer počas celého profesionálneho života pracoval v Policajnom zbore SR, vrátane vedúcej funkcie, ako aj na predpoklad, že ak by nebol trestne stíhaný, nedošlo by ani k ukončeniu služobného pomeru. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že trestné stíhanie malo dôsledky na celú rodinu, jeho súkromný život a malo vplyv aj na jeho spoločenské uplatnenie. Zohľadnil tiež okolnosti, za ktorých došlo k ujme a aj jej celkovú závažnosť. Námietku žalovanej, že uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom, a preto ho nemožno považovať za nezákonné, odvolací súd považoval za nedôvodnú. V tejto súvislosti uviedol, že na prípady, kedy bolo trestné stíhanie zastavené alebo obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený, sa vzťahuje právo dotknutej osoby na náhradu škody (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2013 Z.z.). Poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR (rozsudky sp. zn. 1 Cz 41/1990, 4 M Cdo 15/2009, 1 Cdo 53/1993). Uviedol, že žalobca splnil aj podmienku vyplývajúcu z ust. § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., keď podal sťažnosť proti nezákonnému uzneseniu.

Odvolací súd poukázal na dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, s ktorými sa v plnej miere stotožnil. Rovnako sa stotožnil so súdom prvého stupňa a s jeho odôvodnením, že žalobca nepreukázal, že v dôsledku trestného stíhania sa nemohol zamestnať. Iné nároky žalobcu neboli odôvodnené, pretože pracovný pomer sa skončil na základe jeho žiadosti. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p..

Proti rozsudku odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti podala žalovaná dovolanie, v ktorom žiadala rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zmeniť, resp. ho zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie.

Na základe dovolania žalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením zo dňa 12.12.2012, sp. zn. 7 Cdo 145/2011, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.06.2011, sp. zn. 7 Co 191/2010 v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ustálil, že dovolaním je napadnutá iba tá časť rozsudku, ktorou odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil v časti týkajúcej sa nemajetkovej ujmy, teda v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý si žalobca uplatnil v sume 53.110,27 eur.

Dovolací súd poukázal na to, že ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré odráža nutnosť „spravodlivého zadosťučinenia“, a to aj formou nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma by mala zahŕňať ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti alebo dobrej povesti v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania alebo väzby v súvislosti s trestným stíhaním. Konštatoval, že dovolacie námietky žalovanej, čo do posúdenia právneho základu veci, nemožno považovať za opodstatnené. Odvolací súd sa správne vysporiadal s námietkou žalovanej, keď poukázal na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991 a iné). Dovolací súd neakceptoval ani názor žalovanej, podľa ktorého treba rozlišovať nezákonnosť uznesenia pre účely náhrady majetkovej a náhrady nemajetkovej ujmy, a to z dôvodu, že koncepcia a zmysel všetkých ustanovení určitého zákona musia byť rovnaké a nemožno ich rozdeľovať podľa povahy uplatneného nároku.

K námietke žalovanej ohľadne nesprávnej aplikácie ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z., účinného až od 1.1.2009, dovolací súd síce uviedol, že táto námietka je dôvodná, keďže správne malo byť aplikované ustanovenie uvedeného paragrafu účinné do 31.12.2008, ale nie je spôsobilá ovplyvniť dôvodnosť nároku žalobcu za predpokladu splnenia ďalších zákonných predpokladov. Konštatoval, že zákonom č. 517/2008 Z.z. bol novelizovaný zákon č. 514/2003 Z.z. v ust. § 17 tak, že toto ustanovenie bolo doplnené ďalšími odsekmi upravujúcimi určenie kritérií, ktoré súd v rámci rozhodovacej činnosti zohľadňuje (§ 17 ods. 3), zavedením mechanizmu určovania minimálnej výšky nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (§ 17 ods. 4) a napokon aj o určenie povinnosti poškodeného uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2 (§ 17 ods. 5). Právna prax podľa kritérií, ktoré boli do právnej úpravy zavedené s účinnosťou od 1.1.2009, postupovala už dávno pred účinnosťou tejto novely zákona, teda súdy ich zohľadňovali už v čase, kedy ust. § 17 citovaného zákona ešte výslovne nebolo obohatené o tieto kritériá. Uviedol, že odvolací súd v skutočnosti podľa vyššie uvedených kritérií nepostupoval, svoje rozhodnutie v tomto smere ani náležite neodôvodnil. Považoval za dôvodnú námietku žalovanej, ktorou odvolaciemu súdu vytýka nedostatočné odôvodnenie výšky priznaného nároku na náhradu nemajetkovej umy v peniazoch. Rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto nároku žalobcu považuje pre nedostatok riadneho odôvodnenia za predčasné. Aj keď výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého odseku ust. § 17 citovaného zákona nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti a podobne. Odvolaciemu súdu vytkol, že primeranosť priznanej pohľadávky ničím neodôvodnil, čím je rozhodnutie nepreskúmateľné, čo dovolací súd považoval za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f) O.s.p..

Krajský súd v Bratislave po vrátení veci dovolacím súdom prejednal vec znova v rozsahu, v akom bol jeho pôvodný rozsudok zrušený (v časti výroku o priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 53.110,27 eur).

Dovolací súd vyriešil právny základ predmetného sporu, keď vyslovil, že dovolacie námietky žalovanej čo do posúdenia právneho základu veci nie sú opodstatnené. Odvolací súd sa preto zameral už len na posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy podľa kritérií zavedených do ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z.z., s účinnosťou od 01.01.2009 zák. č. 517/2008 Z.z.. Za tým účelom doplnil dokazovanie vyjadreniami právnych zástupcov účastníkov konania a žalobcu, a po vyhodnotení všetkých rozhodujúcich skutočností podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti, týkajúcej sa nepriznania nemajetkovej ujmy. Priznal žalobcovi náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch 53.110,27 eur a náhradu trov konania vo výške 6.183,50 eur.

V odôvodnení tohto svojho rozsudku uviedol, že forma peňažnej satisfakcie prichádza do úvahy ako prostriedok odškodnenia závažnej nemajetkovej ujmy vtedy, ak nemajetkovú ujmu nebolo možné nahradiť iným spôsobom a konštatovanie porušenia práva sa samo o sebe nejavilo ako dostačujúce. Aby bolo možné priznať peňažnú satisfakciu, je potrebné konštatovanie porušenia práva v tom zmysle, že došlo k nezákonnému rozhodnutiu alebo k nesprávnemu úradnému postupu, ako tomu bolo aj v tomto prípade. Náhrada nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy ako dôsledok zodpovednosti za spôsobenie ujmy. Podľa názoru odvolacieho súdu trestné stíhanie žalobcu vážnym spôsobom zasiahlo do všetkých

sfér jeho života. Ako to konštatoval aj dovolací súd, ak v danom prípade boli splnené predpoklady nároku na náhradu škody (táto otázka bola nesporne vyriešená v predchádzajúcich rozhodnutiach súdov obidvoch stupňov), sú splnené aj predpoklady pre náhradu nemajetkovej ujmy.

Žalobca bol v čase pred začatím trestného stíhania vrcholovým špecialistom v oblasti bezpečnostnej techniky a v rozhodnej dobe bol aj jedným z vedúcich pracovníkov na Ministerstve vnútra SR, takže minimálne v tomto rezorte bol známou osobou. V konaní nebolo sporné, že k uvoľneniu žalobcu zo služobného pomeru (aj keď na jeho vlastnú žiadosť) došlo v dôsledku jeho trestného stíhania, a že po nútenom odchode z Ministerstva vnútra SR už nemohol v uvedenej oblasti v Policajnom zbore SR pracovať. Po uvoľnení zo služobného pomeru v septembri 2004 si až do novembra 2005 nevedel nájsť žiadnu prácu. V oblasti, v ktorej pracoval takmer 30 rokov, t. j. bezpečnostná technika, nemohol nájsť zamestnanie aj z dôvodu, že nemal licenciu, ktorú by mu Ministerstvo vnútra SR počas jeho trestného stíhania nevydalo. Ako uviedol pred odvolacím súdom, svoju profesiu začal naplno využívať až vo februári 2008 (skoro po štyroch rokoch po skončení služobného pomeru), a to až po tom, čo bol právoplatne spod obžaloby oslobodený. Je nesporné, že žalobca v dôsledku trestného stíhania v profesnej oblasti utrpel značnú ujmu, keď so špičkového špecialistu a vedúceho pracovníka sa z neho stala nezamestnaná a nikým nežiadaná, resp. každým potenciálnym zamestnávateľom nežiadaná osoba po dobu takmer dvoch rokov. Jeho trestným stíhaním došlo aj k zásahu do dobrej povesti, okrem iného aj tým, že kauza bola značne medializovaná a jeho meno bolo spájané s kauzou známou ako „kauza Bielik“. Ako vyplynulo z dokazovania pred súdom prvého stupňa, doplneného dokazovania pred odvolacím súdom, vykonaného pred prvým rozhodnutím o odvolaní a aj z výpovede žalobcu pred odvolacím súdom po vrátení veci dovolacím súdom, trestné stíhanie žalobcu vážne negatívne zasiahlo aj do jeho súkromného života a života celej jeho rodiny. Žalobca a jeho rodina toto obdobie prežívali v psychickom napätí, udalosti sa každého člena rodiny silne emočne dotkli a vzťahy v rodine sa značne narušili. Žalobca samotné trestné stíhanie a s tým súvisiacu obavu, či nebude obmedzený aj na osobnej slobode, stratu zamestnania a odmietanie jeho osoby pri hľadaní si zamestnania zvládal len veľmi ťažko, požíval v značnej miere alkohol, o nič sa nezaujímal a vyhýbal sa rodine (unikal z domu napr. na rybačku). Deti, hlavne dcéra B. Poláková vo svojej výpovedi uviedla, že svojho otca vždy považovala za čestného človeka, avšak práve jeho trestné stíhanie v nej vyvolalo pochybnosti, že či takým skutočne je. To, že nemal prácu spôsobilo, že stratil dôveru vo všetko, v čo dovtedy veril. Veľmi ho trápilo, že sa nemohol postarať o rodinu, finančne ju zabezpečiť a že si nevedel nájsť prácu. Často odchádzal na ryby a mala taký pocit, že je to jeho únik, pretože s nimi nedokázal byť v takom kontakte ako predtým. Rodičia sa snažili nezaťažovať svoje deti veľmi ťažkou situáciou v rodine. Pamätá si, že jej otec celý život robil s bezpečnostnými systémami na polícii a v tom čase, kým bol zamestnaný mal veľa ponúk od rôznych firiem, ktoré vždy odmietol. Práve u týchto firiem sa po strate zamestnania snažil zamestnať, avšak do zamestnania ho neprijali, pretože bol trestne stíhaný. Pokúšal sa zamestnať aj v Českej republike. Uviedla, že obdobie trestného stíhania jej otca prežívala veľmi ťažko, nevedela sa s tým vysporiadať, bola záškoláčkou a veľa pila. V tom období potrebovala predovšetkým istotu, ktorú v rodine nenašla, pretože rodičia jej pre problémy v rodine túto istotu poskytnúť nemohli. T. reagovali na situáciu doma aj jej mladší súrodenci Z. a Z. Polák. Je teda zrejmé, že trestné stíhanie žalobcu a dôsledky s tým súvisiace (strata zamestnania a finančnej istoty) vážne zasiahli do života každého člena jeho rodiny a spôsobili im duševnú traumu, ktorá trvala dlhšiu dobu. Došlo k narušeniu vzájomných vzťahov medzi manželmi, rodičmi a deťmi, hlavne však medzi žalobcom a deťmi. Deti strácali istotu, nenachádzali potrebné rodinné zázemie, v dôsledku čoho sa začali správať pre nich neprimerane (záškoláctvo, požívanie alkoholu). Táto situácia u dospievajúcich detí, ktoré pre svoj zdraví vývoj potrebujú stabilné a harmonické rodinné prostredie, mohla zanechať aj vážnejšie následky na ich psychickom vývoji.

Podľa vyjadrenia samotného žalobcu malo jeho trestné stíhanie následky aj v jeho v spoločenskom uplatnení. Priatelia a známi, s ktorými sa v období pred trestným stíhaním stretával, zúčastňoval sa s nimi spoločenských akcií, rodinne sa s priateľmi stretávali a chodili spolu na dovolenky, sa od neho a jeho rodiny odvrátili a prerušili s ním a s jeho rodinou kontakty. V dôsledku toho boli postupne s manželkou vylúčení so spoločenského života a dôsledky vnímali počas celej doby trestného stíhania. Situácia sa zmenila až po tom, keď bol spod obžaloby oslobodený. Hoci žalobca uviedol aj mená priateľov, ktorí s ním počas jeho trestného stíhania úplne prerušili kontakty, účastníci konania (ani zástupca žalovanej) nenavrhli doplniť dokazovanie na preukázanie týchto tvrdení žalobcu ich výsluchmi. Preto vyjadrenie žalobcu považoval odvolací súd za nespochybnené a nesporné.

Odvolací súd ma tak za preukázané, že nezákonné trestné stíhanie žalobcu, teda jeho kriminalizácia, zasiahla nielen do jeho majetkovej sféry (strata zárobku a iných finančných výhod), ale aj do osobnostnej. Bola vážne narušená jeho povesť bezúhonného človeka, prišiel o prácu, v ktorej sa vypracoval na špičkového odborníka a vedúceho pracovníka v oblasti svojej špecializácie. Na dobu štyroch rokov mu bolo znemožnené jeho špecializáciu v plnej miere využívať. Podstatná je aj skutočnosť, že navrhovateľ takmer počas celého svojho profesijného života pracoval v Policajnom zbore SR, a to aj vo vedúcej funkcii. Je predpoklad, že ak by nedošlo k jeho trestnému stíhaniu, naďalej by zostal príslušníkom Policajného zboru. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že k trestnému stíhaniu, a teda k samotnému porušeniu práv žalobcu vôbec nemuselo dôjsť. Oslobodenie navrhovateľa spod obžaloby je dôkazom, že neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali opodstatnenosť jeho trestného stíhania. Tento záver bol podložený aj zistením, že navrhovateľovi z titulu jeho funkcie nevyplývala povinnosť zálohovania dát zachytených na zariadení Discobolos, ktorá skutočnosť mohla a mala byť preverená už v rámci prípravného konania. Aj z odôvodnenia právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 5T 162/2004, zo dňa 27.1.2006 vyplýva, že nebol preukázaný úmysel žalobcu (v tr. konaní v pozícii obžalovaného) spôsobiť inému škodu vykonávaním svojej právomoci spôsobom odporujúcim zákonu. V trestnom rozsudku súd konštatuje, že z produkovaných dôkazov nevyplýva čo i len podozrenie, že by obžalovaný takto postupoval. Hoci došlo k škodlivému následku, za tento obžalovaný (žalobca) nezodpovedá a nedopustil sa žalovanej trestnej činnosti. Z toho vyplýva, že v konečnom dôsledku bolo vznesenie obvinenia voči žalobcovi nedôvodným rozhodnutím v rozpore s objektívnym právom, teda nezákonným rozhodnutím.

K výške náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd uviedol, že túto súd určuje voľnou úvahou. Pri rozhodovaní v predmetnej veci ju posúdil podľa hľadísk zakotvených v ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.. S poukazom na ne odvolací súd dospel k záveru, že uplatnená výška náhrady nemajetkovej ujmy je primeraná ujme žalobcu spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ ide o primeranosť priznanej náhrady, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť súdov v porovnateľných veciach (napr. 6 Cdo 185/2011, na OS Topoľčany 6C/164/2008), ale aj vo veciach ochrany osobnosti, kde sú často priznávané žalobcom náhrady nemajetkovej ujmy v podstatne vyšších sumách (napr. niektorým politikom, ako aj bývalému predsedovi NS SR), hoci zásahy do ich osobnostných práv nemajú zďaleka také dôsledky, aké malo nezákonné trestné stíhanie žalobcu.

Aj proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, uznesením zo dňa 18.11.2014 sp. zn. 7 Cdo 180/2013 rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

V odôvodnení uznesenia dovolací súd uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces je základným právom účastníka súdneho konania a je garantované tak Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 a nasl.), Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), ako aj zákonmi Slovenskej republiky. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky sa za porušenie práva na spravodlivého súdne konanie považuje i nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu (až na výnimky stanovené zákonom - § 157 ods. 4 O.s.p.) musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia tak, aby odôvodnenie bolo aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, teda na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Odvolací súd teda musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania. Dovolací súd konštatoval, že rozsudok odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí. V jeho odôvodnení sa odvolací súd dôsledne nevyrovnal s argumentáciou žalovanej, ktorá vzhľadom na jej význam vyžadovala špecifickú odpoveď, ktorá mohla mať zásadný význam pre rozhodnutie o veci samej. Poukázal na to, že na ostatnom pojednávaní odvolacieho súdu dňa 14.05.2013 zástupca žalovanej zdôraznil, že pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné vychádzať zo zásady primeranosti, ktorá je už

v súčasnosti zakotvená do platnej právnej úpravy. V čase rozhodovania odvolacieho súdu už bol skutočne účinný zák. č. 412/2012 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý v bode 10. nahradil dovtedajšie znenie ust. § 17 ods. 4 uvedeného zákona novým ustanovením. Podľa tejto novej právnej úpravy výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom je zák. č. 215/2006 Z.z. o odškodnení osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zák. č. 79/2008 Z.z., ktorý rozsah odškodnenia upravuje vo svojich ustanoveniach §§ 5 až 7. Podľa § 6 tohto osobitného zákona, celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyrovnal s otázkou možnosti, či nemožnosti aplikácie novej právnej úpravy rozsahu odškodnenia nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá otázka mohla mať zásadný význam pre rozhodnutie o veci samej. Pre nedostatok riešenia uvedenej právnej otázky odvolacím súdom nemohol túto otázku riešiť ani dovolací súd. Vzhľadom na existujúcu vadu v konaní odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil jeho rozsudok a vrátil mu vec na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd po vrátení veci na ďalšie konanie znova prejednal odvolanie žalobcu smerujúce proti zamietajúcej časti rozsudku súdu prvého stupňa, týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy na pojednávaní dňa 21.07.2016.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní vyjadril súhlas s právnym názorom odvolacieho súdu a uviedol, že ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., v znení zák. č. 412/2012 Z.z., ktoré obmedzuje dotknuté osoby pri odškodňovaní zo strany štátu, je nesprávnym postupom a nemôže sa vzťahovať na daný prípad. Navrhol preto, aby odvolací súd vo veci opätovne rozhodol rovnakým spôsobom ako v zrušenom rozhodnutí zo dňa 14.05.2013. Pre prípad úspechu si uplatnil nárok na náhradu trov konania s tým, že ich vyčísli v zákonnej lehote.

Splnomocnená zástupkyňa žalovanej namietla pasívnu legitimáciu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na konanie za Slovenskú republiku (žalovanú) v predmetnej veci. K veci ďalej uviedla, že ust. § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. umožňuje domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy z viacerých titulov. Zo žaloby žalobcu vyplýva, že titulom jeho nároku je vznesenie obvinenia a aj personálne rozkazy po jeho prepustení. Z prvostupňového rozsudku v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca sám požiadal o prepustenie zo služobného pomeru. Vo vzťahu k personálnym rozkazom nie je daná pasívna legitimácia Generálnej prokuratúry SR v predmetnej veci. Personálne rozkazy boli neskôr zrušené a ich nezákonnosť skonštatoval aj Krajský súd v Bratislave (správny súd) v rozhodnutí č. k. 2S111/2005-67, z 30.01.2008. Druhým titulom pre podanie žaloby žalobcu bolo vznesenie obvinenia z 22.10.2004. Vo vzťahu k tomuto titulu by bol kauzálny nexus, čo prejudikoval aj dovolací súd, ktorý zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu. Žalobca si náhradu nemajetkovej ujmy uplatňuje z titulu straty na zárobku a jeho duševného utrpenia, ako aj duševného utrpenia členov jeho rodiny. V tomto smere poverená zástupkyňa žalovanej poukázala na to, že žalobca nemôže uplatňovať takýto nárok za iné osoby, ale len za seba. Podľa názoru žalovanej neboli preukázané také okolnosti prípadu, aby bola odôvodnená výška náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú priznal Krajský súd v Bratislave v zrušenom rozsudku, teda vo výške 53.110,27 eur. Pokiaľ ide o aplikáciu novej právnej úpravy, v tomto smere sám odvolací súd konštatoval, že na vec aplikoval aj § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003, ktorý ale v rozhodnom čase ešte nebol prijatý. Preto nevidí dôvod, aby sa nemohlo aplikovať aj nové ust. § 17 ods. 4, účinné od 01. 01. 2013. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým zamietol náhradu nemajetkovej ujmy.

Právny zástupca žalobcu v reakcii na vyjadrenie zástupcu žalovanej poukázal na to, že dovolací súd jednoznačne konštatoval vo svojom rozhodnutí, že dovolacie námietky žalovanej, týkajúce sa právneho základu veci nemožno považovať za opodstatnené a že žalobca má právo na náhradu škody spôsobenej vznesením obvinenia. Podľa ich názoru ide o obštrukciu zo strany žalovanej, keďže finančné prostriedky už boli žalobcovi zo strany Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyplatené.

K námietke Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, že nie je orgánom, ktorý má konať v mene štátu, odvolací súd uvádza, že táto námietka je v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. v platnom znení nedôvodná. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je orgánom, ktorý v

danej veci koná v mene štátu. Zákon č. 514/2003 Z.z. je predpisom, ktorý okrem hmotnoprávnych ustanovení obsahuje aj procesnoprávne ustanovenia, pri ktorých je podľa názoru odvolacieho súdu prípustná nepravá retroaktivita (vysvetlenie nižšie). Práve ustanovenie § 4 tohto zákona, upravujúce príslušnosť zodpovedného orgánu, ktorý koná v mene štátu vo veci náhrady škody, je procesnoprávnym ustanovením. Zákon č. 412/2012 Z.z., ktorým bol zmenený zák. č. 514/2003 Z.z., nadobudol účinnosť dňom 01.01.2013. Tento zákon neobsahuje prechodné a záverečné ustanovenia, a keďže ust. § 4 je procesnoprávne ustanovenie (upravuje zastupovanie Slovenskej republiky), tak pre ďalšie konanie od 01.01.2013 sa aplikuje novelizované znenie zák. č. 514/2003 Z.z.. Žalobca v žalobe podľa vtedy platnej právnej úpravy správne označil ako orgán zastupujúci štát Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, na ktorom podal aj žiadosť o predbežné prerokovanie svojich nárokov, avšak zmenou zákona došlo k zmene konajúceho orgánu v mene Slovenskej republiky. Pokiaľ Generálna prokuratúra Slovenskej republiky namietala, že nie je oprávnená konať za štát aj preto, že žalobca si svoje nároky uplatňoval okrem iného z dôvodu, že personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky bol prepustený zo služobného pomeru, ani táto námietka nie je dôvodná. Predmetom tohto konania je náhrada nemajetkovej ujmy vyplývajúca zo vznesenia obvinenia žalovanému pre trestný čin zneužitia právomoci podľa § 158 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Aj v žalobe a žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 02.11.2007 sa personálny rozkaz spomína len okrajovo, a to v súvislosti s tým, že v dôsledku trestného stíhania voči jeho osobe prišiel o prácu a novú si dlhú dobu nevedel nájsť. Súd preto ďalej vo veci konal s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky ako orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky.

Vzhľadom na vyslovený právny názor dovolacieho súdu v jeho rozhodnutiach zo dňa 12.12.2012, sp. zn. 7Cdo/145/2011 a zo dňa 18.11.2014, sp. zn. 7Cdo/180/2013, že je daný právny základ sporu a že navrhovateľ má nesporne právo na náhradu nemajetkovej ujmy titulom vznesenia obvinenia z trestného činu, sa odvolací súd v merite veci zaoberal len jedinou právnou otázkou, ktorá bola dôvodom zrušenia jeho rozhodnutia. Ide o otázku, či na danú právnu vec možno alebo nemožno aplikovať právnu úpravu prijatú zákonom č. 412/2012 Z.z..

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., účinného do 01.01.2013, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa 17 ods. 3 citovaného zákona, účinného do 01.01.2013, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., účinného do 01.01.2013, výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

Podľa § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., v znení zák. č. 412/2012 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.8a)“.

Predmetom sporu je nárok žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy, ktorý si uplatnil viac ako štyri roky pred prijatím zák. č. 412/2012 Z.z.. Medzi zásady právneho štátu patrí aj pravidlo, že právo zásadne pôsobí do budúcnosti. Ide o tzv. zásadu zákazu retroaktivity. Nie každá retroaktivita je však nezlučiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát. V teórii a praxi sa rozlišuje tzv. pravá a nepravá spätná účinnosť (retroaktivita) právnych predpisov. Význam tohto rozlišovania je založený na tom, že pokiaľ sa pravá retroaktivita v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu štátu, nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci. O pravú retroaktivitu ide napr. vtedy, keď neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou (s dopadom do minulosti) upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti. Pri nepravej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy

došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. Nepravá retroaktivita nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. V právnom štáte nie je možný akýkoľvek zásah do práv konkrétnych subjektov, ktoré vznikli na základe skoršej právnej úpravy. Nerešpektovanie tejto zásady by malo za následok stav právnej neistoty.

V súvislosti s posudzovaním prípustnosti aplikácie novej právnej normy (zák. č. 412/2002 Z.z.) na prejednávanú právnu vec odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade by išlo o pravú retroaktivitu, ktorá je neprípustná. Zákon č. 514/2003 Z.z., platný do účinnosti vyššie uvedeného zákona, neupravoval žiadnu hranicu pre priznávanie náhrady nemajetkovej ujmy. Zákonom č. 517/2008 Z.z. bol novelizovaný zák. č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 17. V odseku 3 bolo toto ustanovenie doplnené určením kritérií (súdy ich už v rozhodovacej činnosti zohľadňovali aj pred prijatím novely, keďže sa museli pri priznávaní náhrady škody riadiť určitými jednotnými pravidlami). V tomto prípade išlo o nepravú retroaktivitu, ktorá je prípustná. Išlo totiž len o úpravu, ktorá pre poškodených skvalitnila prístup k spravodlivosti a zákonnosti vytvorením jednotlivých kritérií, podľa ktorých mali súdy od účinnosti tejto novely pri posudzovaní nárokov na priznanie nemajetkovej ujmy postupovať, a to aj v prebiehajúcich konaniach. Doplnením ust. § 17 ods. 4 (zák. č. 412/2012 Z.z.) však zákonodarca zaviedol obmedzenia, resp. hranicu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, priznávanej podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.. Takýto zásah (spätné pôsobenie) do už uplatnených práv podľa predchádzajúcej právnej úpravy odvolací súd považoval za pravú retroaktivitu, ktorá je neprípustná. Z toho dôvodu o výške náhrady nemajetkovej ujmy postupoval podľa právnej úpravy účinnej do prijatia a účinnosti zák. č. 412/2012 Z.z.. Odvolací súd pri priznávaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi v predchádzajúcom rozhodnutí už zohľadňoval neskôr prijaté zákonné kritériá (ich zavedenie do zákona bolo výsledkom súdnej praxe) a dôsledne sa s nimi vysporiadal. Túto skutočnosť konštatoval vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 18.11.2014 aj dovolací súd. Keďže odvolací súd predchádzajúcim rozsudkom priznanú náhradu nemajetkovej ujmy považoval vzhľadom na závažnosť utrpenej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo za primeranú, žalobcovi opätovne priznal náhradu nemajetkovej ujmy v rovnakej výške, t.j. 53.110,27 eur. V tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky už žalobcovi vyplatilo celú uvedenú sumu hneď po prvom rozsudku odvolacieho súdu z 28.06.2011.

Pre úplnosť odvolací súd už len konštatuje, že námietka zástupcu žalovanej, že žalobca nemôže uplatňovať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj za iné osoby, ale len za seba, odvolací súd uvádza, že v danom prípade o takýto prípad nejde. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy výlučne len sám za seba. To, že odvolací súd vypočul pred vydaním svojho predchádzajúceho rozsudku aj tri deti žalobcu smerovalo len k preukázaniu toho, aké dopady malo trestné stíhanie na súkromný život žalobcu, prípadne aj na jeho spoločenské uplatnenie. Bezpochyby rodinný život je jednou z najdôležitejších aspektov súkromného života každého človeka. Skutočnosť, že žalobca takmer prišiel o rodinu, a že celá situácia mala veľmi nepriaznivý dopad na každého člena jeho rodiny, bolo v priebehu predchádzajúceho konania preukázané. Rozsah vykonaného dokazovania a jeho smerovanie nemôže viesť k záveru, že žalobca v konaní uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj za iné osoby. S poukazom na už vyslovené právne závery tak dovolacieho súdu ako aj odvolacieho súdu sú ďalšie námietky žalovanej právne irelevantné.

Odvolací súd na základe všetkých vyššie uvedených skutočností podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti týkajúcej sa nepriznania nemajetkovej ujmy tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodoval odvolací súd podľa §§ 224 ods. 1 a 142 ods. 2 O.s.p.. Žalobca si náhradu trov konania (trovy právneho zastúpenia) za obdobie do zrušenia posledného rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 14.05.2013, č.k. 14Co/85/2013-251, uplatnil vo výške priznanej uvedeným rozsudkom. Za uvedené obdobie si žalobca uplatnil a vyčíslil trovy konania podaním zo dňa 16.05.2016 vo výške 6.183,50 eur, v ktorej výške mu aj boli priznané. Výška priznaných trov konania nebola zo strany žalovanej namietaná. Podaním zo dňa 23.06.2016 si žalobca uplatnil trovy právneho zastúpenia podľa ich priznania vyššie uvedeným rozsudkom v sume 6.183,50 eur a na viac si uplatnil trovy právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli po vydaní rozsudku zo dňa 14.05.2013, a to vo výške 1.298,32 eur za dva úkony právnej služby - vyjadrenie k dovolaniu zo dňa 07.11.2013 a účasť na odvolacom pojednávaní dňa 21.06.2016 po 532,77 eur za každý úkon (spolu 1.065,54 eur), 2-krát režijný paušál vo výške 7,81

eur a 8,58 eur (spolu 16,39 eur) + DPH v sume 236,38 eur. Celkovo ním uplatnené trovy konania tak predstavujú čiastku 7.471,82 eur.

Pokiaľ ide o dovolacie konanie, v tom žalobca nebol úspešný, nakoľko rozsudok odvolacieho súdu, ktorým mu bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy priznaný, bol na dovolanie žalovanej dovolacím súdom zrušený. Preto uplatnené trovy dovolacieho konania neboli zahrnuté do celkovo priznaných trov (v predchádzajúcom dovolacom konaní, ktoré skončilo s rovnakým výsledkom si náhradu trov dovolacieho konania žalobca ani neuplatnil). V dovolacom konaní úspešnej žalovanej náhrada trov konania nevznikla.

Predmetom ďalšieho odvolacieho konania po zrušení predchádzajúceho rozsudku bol len nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca bol v tomto konaní v celom rozsahu úspešný. Preto mu bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci, a to účasť na odvolacom pojednávaní dňa 21.06.2016 v sume 532,77 eur (tarifná odmena), 8,58 eur ako paušálna náhrada (spolu 541,35 eur) + DPH v sume 108,27 eur, čo je spolu 649,62 eur. Odvolací súd tak žalobcovi priznal náhradu trov celého konania v celkovej sume 6.833,12 eur (6.183,50 + 649,62 eur).

Priznané trovy prvostupňového a odvolacieho konania je žalovaná podľa § 149 ods. 1 O.s.p. povinná zaplatiť právnemu zástupcovi žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.